

[Ebba Strange]

restgruppe på 20–30 pct., der ikke kommer i gang. Vi burde gøre alt for at støtte disse unge, og disse forslag forringer mulighederne herfor.

Så har jeg lige et spørgsmål til undervisningsministeren, som han nok heller ikke kan svare på, men så vil jeg spørge i udvalget. Det er ikke nogen kritik, for jeg forventer virkelig ikke, at han skal vide det, men jeg kunne egentlig godt lide at vide, hvor mange sådan helt almindelige lærlinge vi har tilbage, og hvor mange der er lærlinge med særlige statstilskud af den ene eller den anden slags. Jeg tror nemlig ikke, at det er så forfærdelig mange, vi har på helt almindelige lære vilkår mere.

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

Jeg tillægger altid fru Ebba Stranges uddannelsespolitiske betragtninger stor vægt, og derfor vil jeg godt komme med en kommentar til spørgsmålet om de lige muligheder. Jeg er i øvrigt enig med fru Ebba Strange i, at det også betyder, at man ofte skal behandle de unge forskelligt i denne sammenhæng. Men når man taler om lige muligheder, vil jeg godt minde om, at det også går på overhovedet at give dem lige muligheder for at få uddannelse, og dér ved fru Ebba Strange, at hun og hendes parti sammen med socialdemokratiet og mit parti, ja, vel i øvrigt hele dette ting, for længe forsømte den opgave at tilvejebringe uddannelsesmuligheder for grupper af unge og måske netop særlige muligheder for restgruppen.

Jeg vil ikke afvise, at dette har lidt sammenhæng med, at vi for at tilvejebringe de økonomiske midler til at gøre den ekstraordinære indsats har måttet holde igen på områder, hvor det kunne siges i situationen at være rimelig forsvarligt, og det mener jeg altså det er her, set ud fra den betragtning.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan helt bekræfte fru Ebba Stranges antagelse, at hovedparten af disse lære- og praktikpladser efterhånden er pladser, der får tilskud, og det må føre til, at vi overvejer, hvad vi skal gøre på længere sigt. Det lover jeg også at gøre.

Med hensyn til det argument, som fru Ebba Strange brugte ventetiden til at grave

frem, nemlig at sygeplejerskeuddannelsen er noget andet, fordi den bygger på en ungdomsuddannelse, må jeg sige, at den bygger faktisk kun på 10. klasse, men jeg indrømmer, at der er så kraftig en kødannelse netop på grund af lønnen, at de fleste er, om ikke oppe i årene, så dog lidt ældre, og at de fleste har HF eller studentereksamen. Om det gør dem bedre stillede, ved jeg faktisk ikke; jeg synes, det på mange måder må gøre dem dårligere stillede.

Jeg kan fortælle hr. Nørgaard Sørensen, at sygeplejerskeuddannelsen ikke er placeret flere steder i landet, end de fleste af erhvervsuddannelserne er. Det er altså ikke en uddannelse, der ligger på hvert gadehjørne, det er erhvervsuddannelserne heller ikke, men det er heller ikke sådan, at erhvervsuddannelserne som hovedregel ligger voldsomt spredt. Der er jo både i den tidligere og i den nuværende regerings tid sket en vældig spredning rundt i landet med oprettelse af især jern og metal-enheder, men også nye enheder inden for service og levnedsmidler osv., og derfor er dette afstandsproblem ikke helt så stort, som det gøres til.

(Kort bemærkning).

Nørgaard Sørensen (S):

Det er nu ganske stort alligevel, for man kan ikke med rette sammenligne EFG- og lærlingeuddannelserne med sygeplejeuddannelsen. Det, de kan sammenlignes med, er gymnasieuddannelsen, og det er en helt anden uddannelsesstruktur, for det er den samme uddannelse, der foregår på ethvert gymnasium ude over landet. Det er det ikke på enhver teknisk skole f.eks. Der tilbydes forskellige 2. dels uddannelser, og alt efter, hvilken 2. dels uddannelse man vil have, skal man naturligvis flytte eller transporteres til den. Jeg indrømmer da gerne, at det ikke har været muligt at få en mindre geografisk spredning, så vi får en struktur, der ligner gymnasiestrukturen, og det er netop et af de væsentligste argumenter for at bevare befordringsgodtgørelsen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning